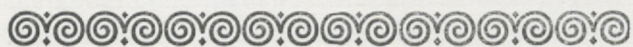


viasz s a merész repülő lezuhan. Így van Hugo is. Főnséges, borzalmas, isteni akar lenni mindig és ezért válik nem egyszer neveltségessé, üressé és köznapivá. Főnséges szárnyaló fantáziájában van költészetének legnagyobb ereje, de egyúttal legnagyobb gyöngesége is.



Az élet-perceket számolom.

Írta: H. Halmy István.

Mint az ereszről zenélve,
dallamosan hulló esőcseppek,
hullnak a perceim a végtelenbe...
(Tán már ezer éve?!)

Semmibe meredő szemmel,
holt-mozdulatlan csönd-ágyban fekszem
és az élet-óra: szívem mennyit ver,
folyton számolnom kell.

Olyan régen számolom már.
És mindig úgy... És mindig ugyanaz...
Egy... kettő... megint egy... Talán most
[megáll?

Nem! Csak egy percig vár...

Megindul lüktetése
és én számolom, félve számolom
a hulló élet-perceket; míg végre,
mint útfalan csillag, az utolsó
esik a mélybe...



Apaság.

Írta: Szász Menyhért.

Mikor Vörös, kit két nap előtt haza-hívtak, terhes asszonyához belépett, a többiek már mindnyájan ott voltak. Vörös szótlánul lehúzta kabátját és odaült a két nap előtt abban hagyott munkához és dolgozni kezdett. A többiek kíváncsian sandítottak feléje, azt várva nyilván, hogy beszélni fog.

A nap vakított az ablakon. Az üvegen hizott hasu dongók dünnögtek nyári dalokat. A hosszú, közös asztal mellett emberek dolgoztak. Fialok, öregek vegyes. Ingben, trikóban ültek és nagy impozáns könyvekből, vastag címtárakból, kötött kompaszokból — írtak. Címeiket írtak. Furcsa, tarka borítékokra, hihetetlen gyorsasággal, tisztán, olvashatóan.

És a megírt borítékokból lassan oszlopok emelkedtek mindig magasabban. Külön voltak a sárga borítékok, külön a kékek... Külön a németek, külön a magyarok... Izzadó testek dohos szaga terjedt. A napsugár cikázva táncolt... Homályos, szürke szemekről, tarka borítékokra. Tar, kopasz koponyákról, borotválatlan, sápadt arcokra.

Amikor a főnök átment a szobán, leereszkedőleg szólt oda Vöröshöz:

„Na, hogy van az asszony Vörös úr?”
És feleletet sem várva rohant tovább.

A tollak tovább sercegtek. A dühös versenyben nőttek a borítékoszlopok. A mellek keményen odaszorultak az asztalszélhez... Az izzadt levegőben ott volt a kérdés: mi van a gyerekekkel? Aztán lassan az érdeklődés is megszűnt... Egy-egy a címtárban előforduló furcsa tót neven keményen elkacagtak.

Egyszerre Vörös meglepődve kérdezte:

„Hol az Ofner, mi van az Ofnerrel?”

„Elment“, szólt az öreg Mihály, „biztosítási ügynök lett“.

Újra hallgattak. Vörös a munkája fölé hajolt, de a jó, öreg Mihály — az egyetlen professzionista címíró mind között — örülve, hogy beszéde kezdhetett, lágy, simulékony hangon szólt:

„És volt itt tegnap Vörös úr kéremszépen egy lány is. Ofner helyére. Egy nagyon csinos